

vil man opstille Forslag til ny Regler paa Grundlag af en helt anden Procesmaade, paa Grundlag af den akkusatoriske Procesmaade, kan jeg ikke arbejde med, thi det kan ikke føre til Maalet. Man maa da tage Spørgsmaalet selvstændigt op, se det under Belysning af den nugældende Procesmaade, paa disse Maanglerne, og jeg vilde da ikke være uvillig til at arbejde med. Dermed har jeg dog ikke sagt, at jeg i dette Øjeblik vil optage et saadant Spørgsmaal til Forhandling. Naar vi staa foran en Omordning af den Procesmaade, vi have haft i lange, lange Tider, og mulig skulde gaa over til en anden, er det i Virkeligheden ikke Tidspunktet til at drøfte den Slags Spørgsmaal.

Jeg skal altsaa ikke komme ind paa de enkelte Endringsforslag. Kun skal jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til et af dem, som tilsigter at indføre en Forandring i en Bestemmelse i vor Proceslovgivning, og som ogsaa meget godt kan findes under den akkusatoriske Proces. Det er den Endring, der omhandles i Endringsforslaget under Nr. 9 om Forbud imod Anvendelse af legemlig Kædselse som disciplinær Straf over for Varetægtsfanger. Jeg vilde ikke kunne være med til en saadan Forandring under vor nuværende Procesmaade. Naar man har en saadan disciplinær Straffebestemmelse og ikke vil foretage Forandringer, hvorved man gaar over til andre Straffemidler, ser jeg ikke nogen Grund til at affasse den for Varetægtsfangerens Bedkommende. Vi have nemlig her slet ikke med Fangerens Art at gøre, saa at der skulde være Grund til at affasse dette Straffemiddel for Varetægtsarrestanter, naar man vil bibeholde det for Straffefanger, thi en Straffefange har akkurat samme Krav som enhver anden Fange paa, at man ikke lige over for ham anvender andre disciplinære Straffemidler end dem, som ere nødvendige, og kunne de blive nødvendige lige over for Straffefanger, befinde Varetægtsarrestanter sig akkurat under samme Vilkaar. En Varetægtsarrestant er i en Anstalt, hvor der skal herske en vis Orden. Den har han at efterkomme, og det kan han ogsaa meget let gøre. Overtræder han den, maa han finde sig i, at der anvendes de Straffemidler mod ham, som ere nødvendige til at opretholde Orden og Disciplin i et Arresthus, og der maa det virkelig være ligegyldigt, enten han er Varetægtsfange eller Straffefange. Vil man se den paaagældende Paragraf efter i Straffereglementet — jeg tror, det er i Afdeling B. § 12 — vil man se, at dette Middel er sat som det yderste Middel, naar man ikke kan komme frem paa anden Maade, og det maa kunne

anvendes lige saa godt mod den ene som mod den anden. Det skal ikke ubelufte, hvis ærede Medlemmer ønske dette gjort til Genstand for særlig Behandling, at vi kunne komme ind paa en Forhandling om, hvilke Midler der i det hele taget bør anvendes. Jeg hører ikke til dem, der anse det for nødvendigt at holde paa korporlig Kædselse, paa Krotting som disciplinært Kædselsesmiddel i Arresterne. Har man ellers de nødvendige Kædselsesmidler, vil man kunne stryge dette, men saa maa man virkelig behøve at sætte andre i Stedet og saadanne, som indeholde den fornødne Berøggelse for, at Ro og Orden kan opretholdes. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige her i Tinget, at andre Lande, som ikke kende den korporlige Kædselse, som Middel til at opretholde Ordenen i Arrester og Straffeanstalter, have andre Midler, som ere tilstrækkelig stiftede dertil. Kunne vi enes om, at saa andre Midler, som yde den samme Garanti, skal jeg med største Fornøjelse lade Krottingen fare. Det vil imidlertid maafe ikke være saa ganske let, maafe ikke passende for vore Forhold, og maafe heller ikke være saa ganske billigt at gaa over til saadanne Midler, som man har i andre Lande.

Jeg skal ikke komme videre ind paa Flertallets Betænkning. Det er mig for saa vidt ligegyldigt, enten Endringsforslagene blive vedtagne eller ikke, og jeg vilde ikke have Grund til at stille selvstændige Endringsforslag. Hvad angaar Mindretallets Forslag til en Dagsorden, kan jeg naturligvis ikke have noget imod den at indvende. Det glæder mig, at en Udtalelse fra et Mindretal, af hvilket Proceskommissionens Formand er Medlem, bestyrker, hvad jeg efter hans egenmundige Udtalelser til mig paa et tidligere Tidspunkt for øvrigt ikke havde Grund til at betvivle, at vi kunne vente Kommissionens Arbejde afluttet i en nærmere Fremtid. Den ærede Ordfører kredsede omkring mit Standpunkt med Hensyn til denne Reform, havde meget stor Øyst til at udtale sig positivt derom, men maatte i Virkeligheden indrømme, at han intet som helst vidste derom, og jeg har ingen Anledning til at oplyse den ærede Ordfører derom. Han maa gerne have saa ugunstige Meninger, han vil, det releverer aldeles intet med Hensyn til Sagen. Jeg vil kun i Anledning af Dagsordenen sige, at naar Proceskommissionens Arbejde foreligger for Ministeriet, og jeg til den Tid maatte være den fungerende Justitsminister, skal jeg ogsaa tage fat paa Arbejdet for, saa hurtigt, som jeg kan, at fremsætte Lovforslag. At der skulde gaa Aaringer hen, som den ærede Ord-